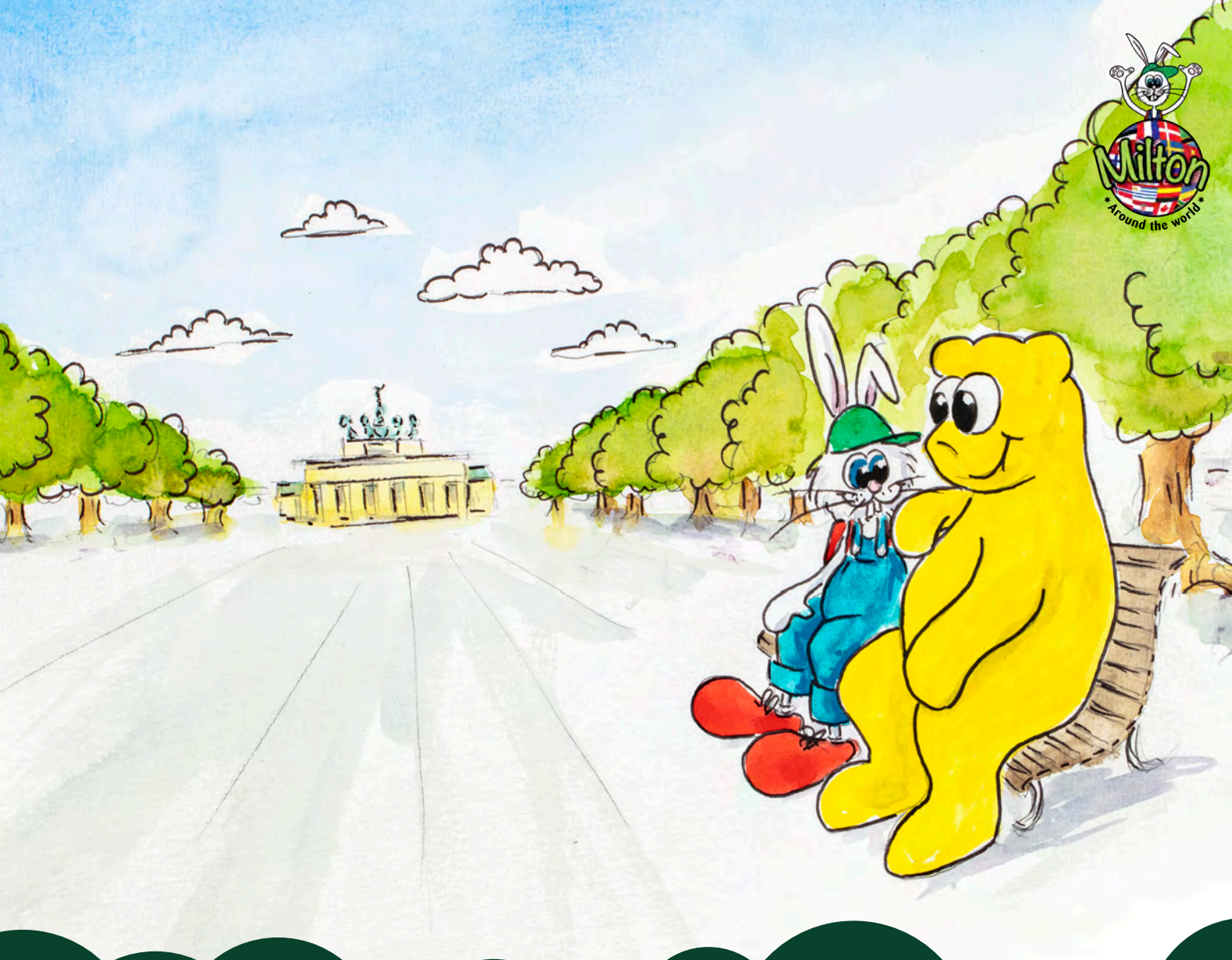

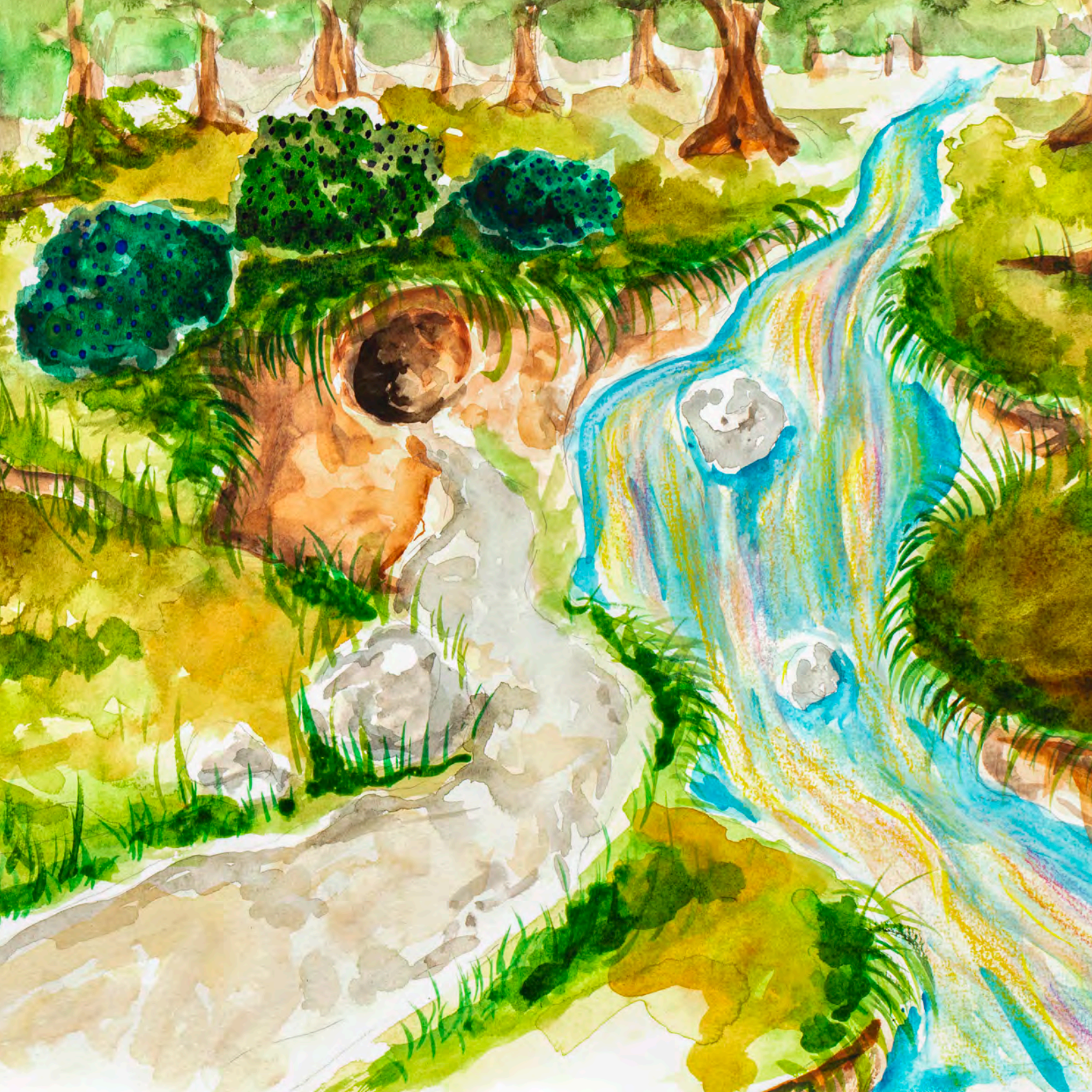
Milton i Berlin

Forfatter M. D. Stromfeldt | Illustrator Lykke B. Jørgin

Milton i Berlin

Forfatter M. D. Stromfeldt | Illustrator Lykke B. Jørgin

Forord

Mit navn er Milton og jeg er en skovkanin.

Jeg bor i en hule i den mest fortryllede skov. Ved indgangen til min hule løber der en lille rislende å. Forestil dig en smeltet magisk regnbue. Det er sådan, det rislende vand i min å ser ud.

Her leger jeg rigtig meget sammen med mine to verdens bedste venner Amanda og Conrad. Amanda er en sommerfugl og hun er altid i godt humør. Noget af det bedste hun ved er, når jeg fortæller historier.

Hun lytter nysgerrig og kan næsten ikke få nok. Når hun bliver begejstret, begynder hendes vinger at bevæge sig og summe.

Conrad er et meget forsigtigt pindsvin og han gør ikke noget uden at have tænkt sig rigtig godt om. Han er en meget klog verdens bedste ven og ved rigtig mange ting.

Når han bliver ivrig, begynder hans snude at vibrere. Nogle gange så meget, at hans snude-tip er lige ved at falde af.

Conrad kan også godt lide at lytte til mine historier, hver gang jeg kommer tilbage fra en af mine eventyrrejser.

I starten var det min bedstefars historier, jeg genfortalte. Men efter at jeg havde forstået og fundet magien i det gamle verdenskort og lommespejlet, som var de gaver, jeg fik af min bedstefar, kunne jeg selv tage til alverdens byer og hente mine egne historier.

Sammen med disse to gaver fik jeg også et brev, som viste sig at være en beskrivelse af, hvordan jeg kunne komme til en bestemt by i verden og hjem igen.

Der gik lang tid inden jeg fandt ud af, hvordan jeg kunne bruge gaverne fra min bedstefar. Det var Conrad, som hjalp mig med at tyde brevet og sammen fandt vi magien i både det fortryllede verdenskort og lommespejlet.

Når solen er rød og danser i vest
oplyses brombærbusken bedst

en eventyr-globus vil vise sig
åbn kortet og du er på vej

med armene først spring til en by
hvor solen står i øst og starter på ny

lad opdagelse og lærdom tilfreds-
stille din lyst
og spændende historier vil blive
din høst

dit lommespejl dig vil bringe hjem
blot fang solstrålelys fra vest og
vejen er nem

Kapitel 1

En ny magisk rejse

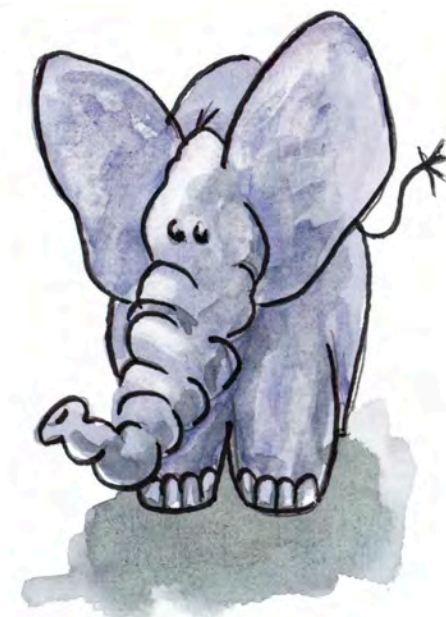
Amanda, Conrad og jeg havde leget den sjoveste leg. Vi skulle hver tænke på et dyr og opføre os ligesom det. Vi måtte ikke sige noget, kun lave enkelte lyde. Vi andre skulle så gætte dyret.

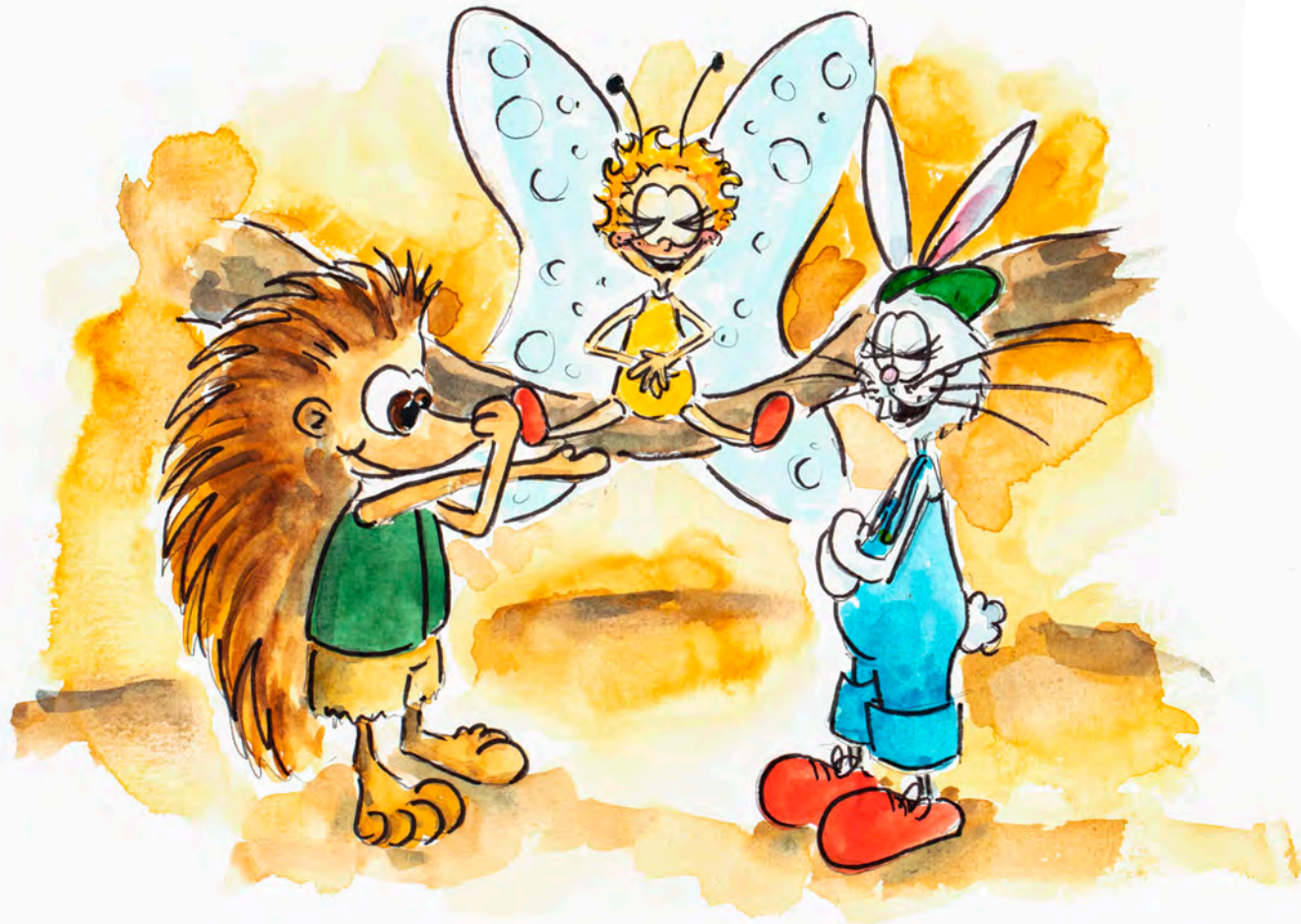
Vi grinede så meget, at vores maver gjorde ondt. Conrad prøvede at efterligne en elefant og Amanda og jeg lod som om, vi slet ikke kunne gætte Conrads dyr.

Han så super sjov ud, da han trampede rundt i hulen og sagde sjove lyde og lavede underlige bevægelser.

Conrad var lige ved at blive sur, fordi han selv syntes, at han havde lavet den perfekte elefant og kunne overhovedet ikke forstå, hvorfor vi ikke kunne gætte, hvilket dyr han var. Til sidst havde han råbt:

"I kan da se, at min snude er mega lang. Hvilket dyr har også en mega lang snude, som bare hedder noget andet?"

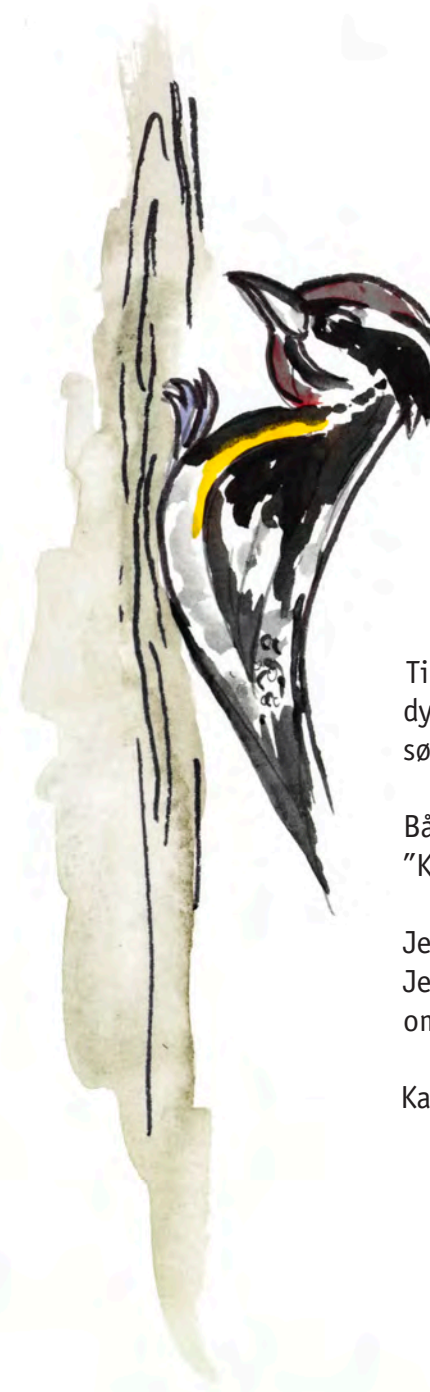

Amanda og jeg grinede så højt, at mit magiske verdenskort begyndte at bevæge sig. Nejii, måske ikke lige så højt, men næsten.

Hun sagde storgrinende:
"Conrad, vi syntes simpelthen, at du så sååååå sjov ud og ville ikke have, at du stoppede med at være en conradsk-elefant."

Heldigvis smitter både Amandas smil og grin, så Conrad kunne ikke lade være med at grine sammen med os.
Han indrømmede, at han godt kunne have fundet på at gøre det samme.

Amandas dyr gættede vi lynhurtigt. Hun havde valgt at forestille en spætte, som er en fugl.

Hun havde siddet oppe på sin plads og ladet som om, at hun hakkede med sit usynlige næb ned i roden. Amanda havde ikke hakket mange gange, før Conrad begejstret råbte:
"DU ER EN SPÆTTE! Ja du er DU ER EN SPÆTTE!"

Vi kiggede alle tre på hinanden og begyndte at grine igen. Conrad var stolt over, at han havde gættet det så hurtigt og begyndte at sidde og nynne sin helt egen sejrsmelodi.

Til sidst var det min tur. Jeg skulle tænke mig godt om. Hvilket dyr jeg skulle vælge? Det skulle være et stort, sjovt og samtidig sødt dyr. Men det skulle også være svært for dem at gætte.

Både Amanda og Conrad gad ikke vente på mig længere og råbte i kor:
"KOM NUUUUUU, MILTON!"

Jeg var klar! Jeg sprang ud midt på gulvet og begyndte at brumme. Jeg skiftede mellem at kravle rundt og rejse mig op. Jeg lod som om, at jeg spiste en plante, for det var nemlig min yndlingsmad.

Kan du gætte, hvilket dyr jeg var?

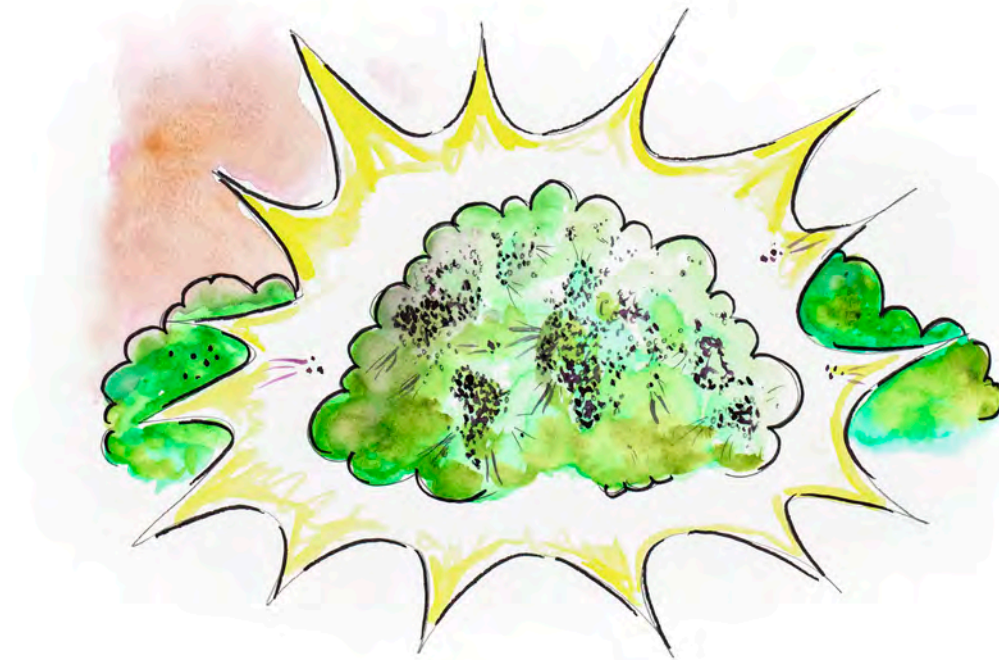

Conrad havde sat sig i sin 'tænke-stilling' og kiggede koncentreret på mig. Amanda sad på sin rod og vippede lidt frem og tilbage, mens hun tænkte. Pludselig råbte hun så højt, at hun var lige ved at falde ned fra roden: "Du er en....øøhhhh.....du er en.... Ja! Det er du.....Du er en BJØRN!"

Jeg klappede i mine hænder og sagde: "Og du har ret, det er nemlig lige nøjagtig det, jeg er."

Conrad havde hentet nogle af sine bøger om dyr. Efter at have set mig som bjørn havde han pludselig fået lyst til at læse mere om dem.

Han kiggede over på mig og sagde: "Milton, kunne det ikke være super spændende, hvis den næste by, du tager til har bjørne, altså nogle som ikke er farlige?" Jeg synes, at det lød som en vildt god idé.

"Conrad, hvis du kan finde sådan en by, så er jeg klar til at tage mit hovedspring ind i det magiske verdenskort."

Conrad læste og læste og læste og pludselig så han op på os og sagde: "Jeg har fundet stedet! I Berlin, som er hovedstaden i Tyskland, er der en masse venlige bjørne. Det er der, du skal hen Milton, det er lige netop der!"

"Jamen så er det jo besluttet", sagde jeg mens jeg smilte til Amanda og Conrad.

Jeg var så klar og kunne næsten ikke vente på, at solen blev færdig med sin daglige

dans i skumringens rødlige lys. Da vi kiggede udenfor, kunne vi se, at solens stråler faldt på brombærbusken, der voksede oven på min hules mosbelagte tag.

Busken lyste op som en eventyrlig globus og i det samme åbnede porten til det fortryllede verdenskort sig.

Jeg gjorde mig klar til at tage et hovedspring ind i kortet. Tog min rygsæk på og løftede mine arme op over hovedet.

Verdenskortets ramme begyndte at lyse op og jeg kunne høre Amandas højtsummende vinger og se Conrads vibrerende snudetip.

Følelsen af, at nogen trak mig længere hen til kortet, blev stærkere og stærkere. Jeg kunne næsten høre det sige: "Velkommen tilbage, Milton."

Jeg drejede hovedet og kiggede på Amanda og Conrad, som begge vinkede på gensyn samtidig med, at de i kor sagde, at de glædede sig til at høre mine historier om Berlin.

Jeg smilede til dem og vuptiiiii, så var jeg suget ind i verdenskortet.

Kapitel 2 Velkommen til Berlin Unter den Linden

Turen igennem porten i verdenskortet til byen Berlin føltes som en tur i en rutchebane, hvor du fik den mest fantastiske kildren i maven. Kender du det?

Det var som om, at sæbeboblerne i maven aldrig havde været større. Farverne omkring mig lignede det magiske vand i min smeltede regnbueå hjemme ved min hule.

Jeg tror kun, at jeg nåede at blinke tre gange, før jeg pludselig sad på en bæk midt imellem rækker af smukke grønne træer. Duften fra træerne var helt fantastisk; ligesom sommerduften hjemme i min hule. En let og ren duft af nyslået græs og nyfalden sommerregn.

Jeg lukkede mine øjne og trak vejret dybt gennem min snude, så jeg kunne dufte så meget som muligt.

Pludselig hørte jeg en blid brummen. Da jeg åbnede øjnene, kunne jeg se, at der sad en kæmpestor bjørn på bænken ved siden af mig. Han var ikke brun, som bjørne normalt er.

Han kiggede venligt på mig og sagde: "Guten Tag."

Det er tysk og betyder goddag. Jeg smilede venligt tilbage og hilste, mens jeg fortalte, at mit navn var Milton.

Bjørnen vendte sig mod mig og tog mig blidt i hånden og bød mig hjertelig velkommen til sin by, Berlin. Jeg kiggede på ham med store undrende øjne, hvilket jeg er sikker på, at han opdagede.

I det samme begyndte han at fortælle lidt om sig selv. Han fortalte, at hans navn var Buddy-Bear, som egentlig var et engelsk navn, der betød venskabs-bjørn.

Hans varme rolige stemme fik mig til at føle mig tryk og jeg dristede mig til at spørge, hvorfor han var gul og ikke brun, som de fleste andre bjørne i verden.

Buddy-Bear smilede og sagde, at hans pels var gul for at vise, at han var en ægte venskabsbjørn. Der er mange forskellige venskabsbjørne i Berlin, som alle har en farverig pels.

Buddy-Bear lagde kærligt sin arm rundt om mine skuldre, mens han fortalte, at med alle disse fantastiske farver kunne bjørnene være med til at give dem, som bor i Berlin og dem som besøger byen, en endnu bedre dag og et endnu bedre humør.

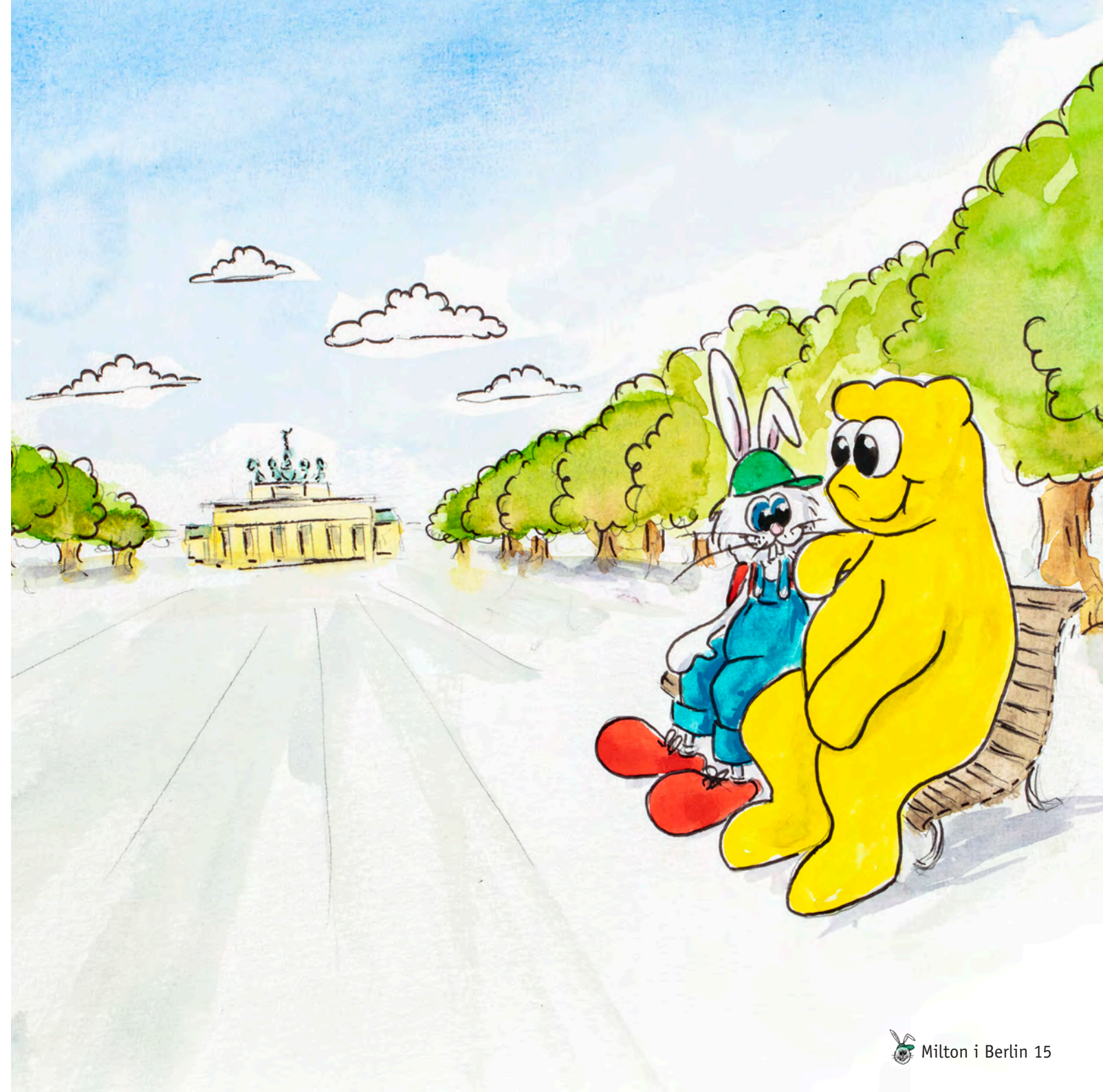
Jeg kunne faktisk godt forstå, hvad Buddy-Bear mente. Bare ved at kigge på ham og

hans farver, fik jeg en varm følelse i maven og det var som om, at mit humør blev endnu bedre. Glæden ved at være gæst i Berlin var ubeskrivelig.

Buddy-Bear spurgte mig, om han måtte vise mig sin by. Ordene faldt over hinanden på vej ud af min mund, da jeg begejstret svarede ham, at det ville jeg være meget taknemmelig for.

"Milton", spurgte han "hvor længe skal du være her i Berlin?"

Jeg fortalte, at det skulle jeg indtil solnedgang, så skulle jeg tilbage til mine to verdens bedste venner Amanda og Conrad. De glædede sig til at høre om mine eventyrlige oplevelser fra denne smukke by.

Vi sad et øjeblik uden af sige noget, mens jeg kiggede nysgerrig ned ad den lange sti med de smukke grønne træer på hver side. Jeg spurgte Buddy-Bear, hvad det her var for et sted. Jeg havde aldrig før set så lang en sti. Buddy-Bear fortalte, at det egentlig ikke var en sti, men en boulevard.

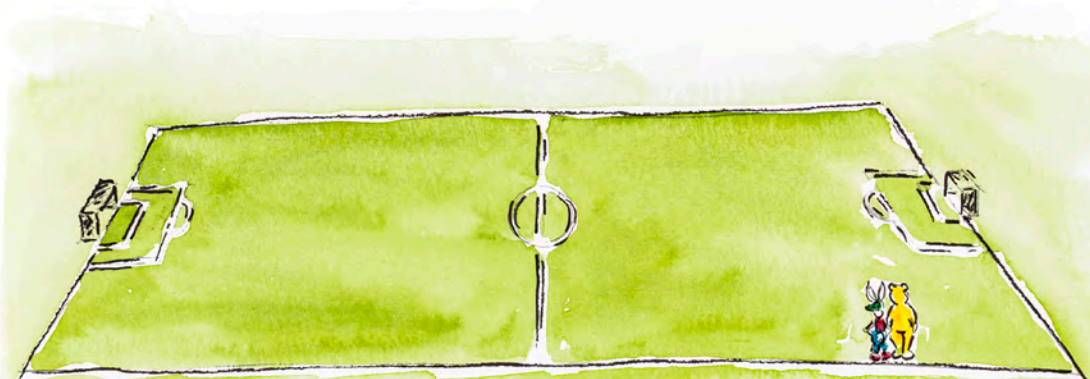
Det var som om, han på forhånd vidste, at jeg ikke kendte det ord, for han begyndte at forklare det, inden jeg nåede at sige noget.

"Milton, en boulevard er ligesom en bred gade, hvor der i midten er en række træer og på hver side af dem, er der en vej, hvor biler

og busser kan køre. Her på denne boulevard har vi plantet lindetræer og derfor kalder vi på tysk stedet for Unter den Linden. På dansk betyder det under lindetræerne."

Buddy-Bear fortsatte med at fortælle, at boulevarden var 60 meter bred (næsten lige så bred som en fodboldbane) og 1,5 kilometer lang.

I gamle dage, for 300 år siden, var det kun de kongelige, som måtte bruge den ene side af boulevarden. Når de fik gæster, kunne gæsterne ride hele vejen op til slottet i skyggen af lindetræerne.

Jeg rejste mig og gik ud til midten af boulevarden. Den var så lang, at jeg ikke kunne se enden på den.

Med lukkede øjne prøvede jeg at forestille mig, hvordan der så ud for over 300 år siden, da de første træer blev plantet og hvor de kongelige red i skyggen af lindetræerne op til slotsbroen og videre op til slottet.

Det føltes som om, at jeg var rejst tilbage i tiden. Lyden fra biler og busser blev erstattet af lyden fra heste, som kom trækkende med den ene flotte hestevogn efter den anden.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg stod der midt på boulevarden, men pludselig kunne jeg mærke Buddy-Bears pote på min skulder. "Er du okay Milton?" spurgte han med en blid stemme.

Jeg fortalte, at jeg havde prøvet at forestille mig, hvordan der så ud for over 300 år siden. Han smilede til mig og sagde, at der sikkert var mindre støj end i dag.

Buddy-Bear stod ved siden af mig nu med alle fire poter nede på jorden. Han kiggede over på mig og sagde: "Milton, hop op på min ryg, så skal jeg vise dig mere af byen. Det går hurtigere, hvis du sidder der. Så kan jeg løbe rundt til de forskellige steder, som jeg rigtig gerne vil vise dig, inden du skal hjem igen til dine venner."

Jeg kravlede op på ryggen af Buddy-Bear. Han stod et øjeblik og kiggede op og ned ad denne fantastiske grønne lindetræs-boulevard. Det var som om, han var i tvivl om, hvad han ville vise mig først.

Han brummede lidt og sagde: "Milton er du klar? Hold godt fast!"

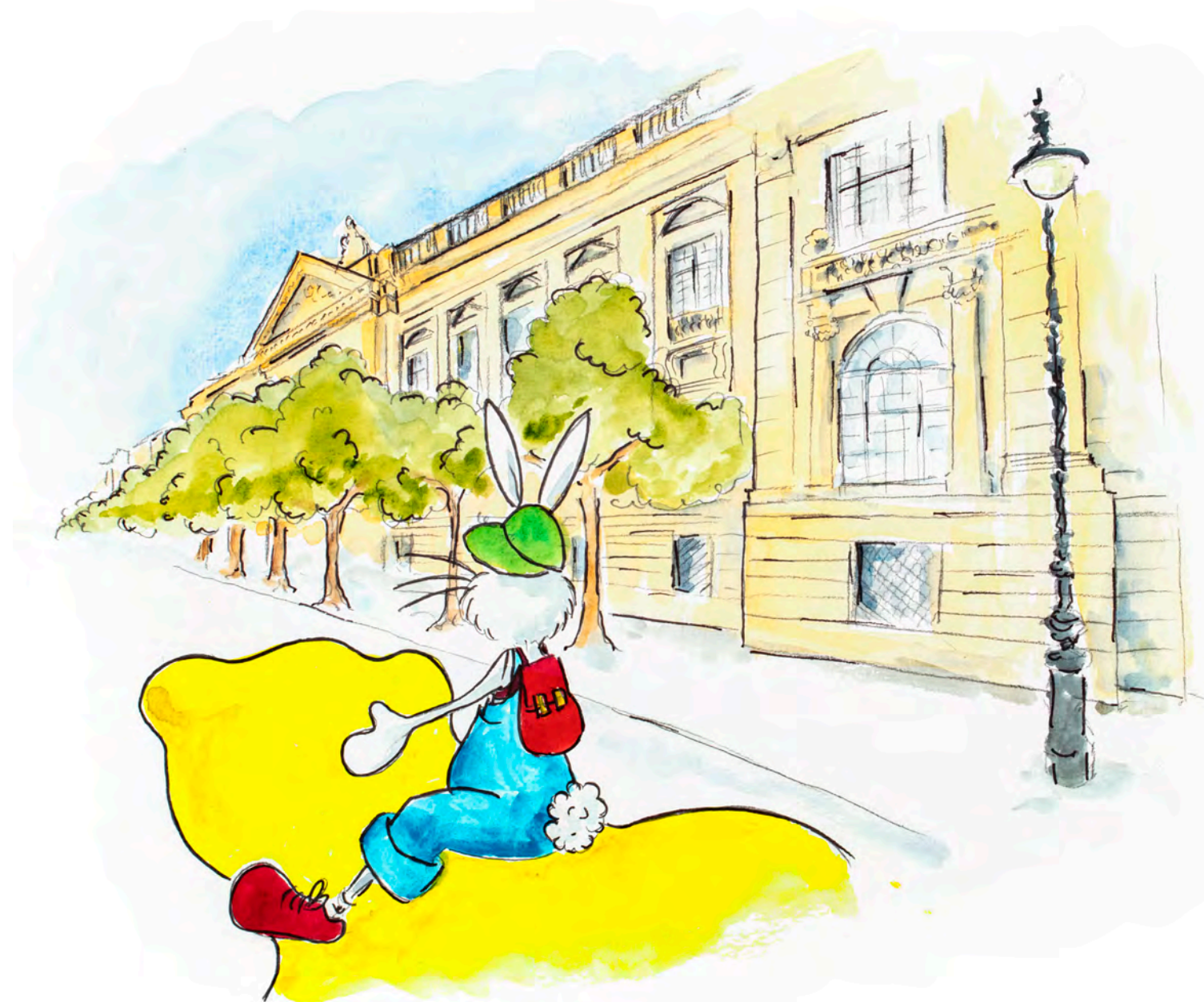
Jeg var mere end klar. Jeg havde store sæbebobler i maven.

Første stop var starten på boulevarden. Løbende fortalte Buddy-Bear, at han gerne ville vise mig deres gamle byport. Den hed Brandenburger Tor.

Brandenburger er navnet på en af de 16 stater, som de har i Tyskland. Bystaten Berlin ligger midt i staten Brandenburg, og Tor er tysk og betyder port på dansk.

Selvom Buddy-Bear havde godt med fart på, kunne jeg stadig nå at se de mange flotte bygninger, som lå langs med boulevarden.

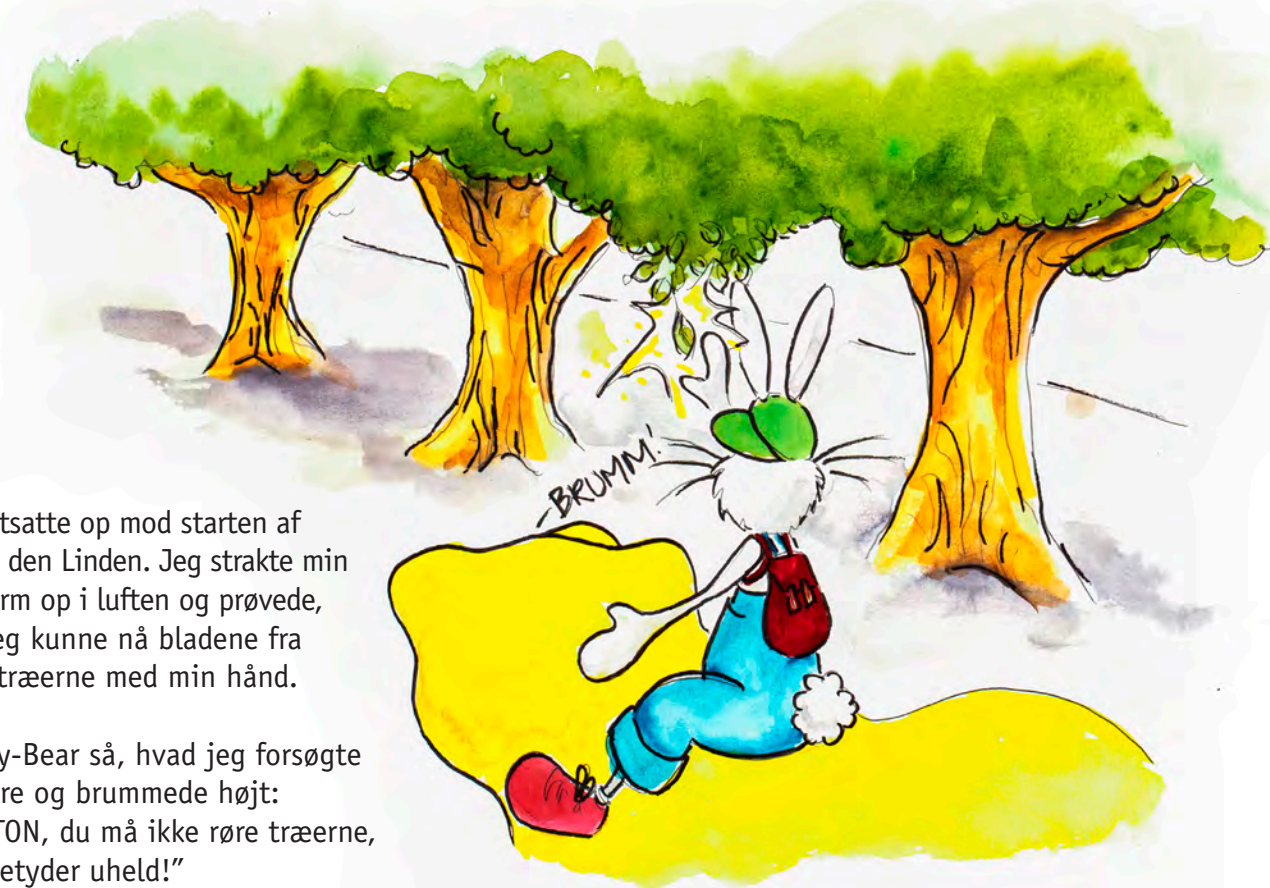
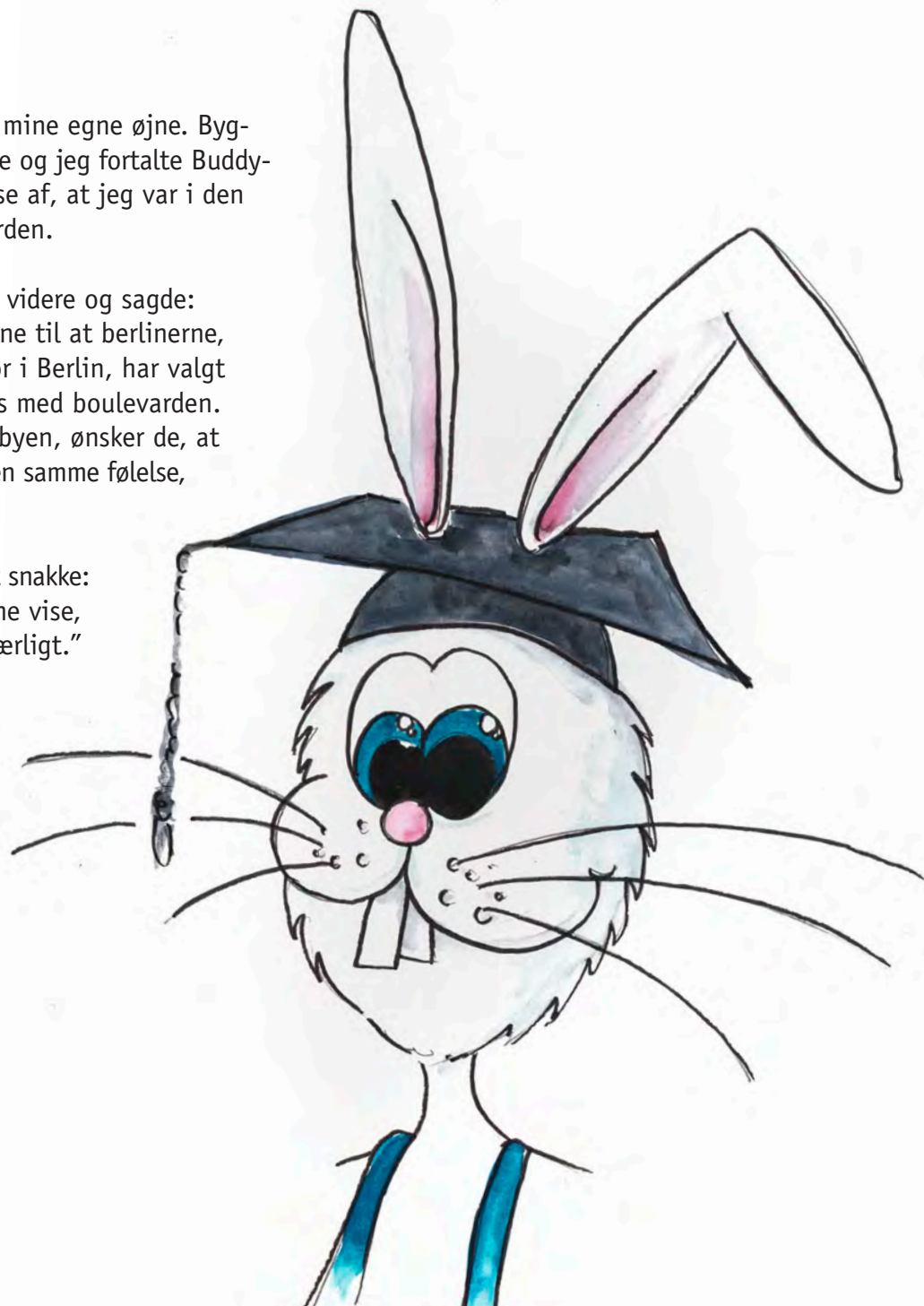
Buddy-Bear fortalte, at de sidste 150 år var der blevet bygget rigtig mange store flotte bygninger. Der er museer, hvor du for eksempel kan se ægte ting fra gamle dage. Der er også byens store statsbibliotek, hvor du blandt andet kan låne bøger. Dette kæmpe store bibliotek har over 10 millioner bøger. Vildt, ik'?

Jeg kunne næsten ikke tro mine egne øjne. Bygningerne var utroligt smukke og jeg fortalte Buddy-Bear, at jeg havde en følelse af, at jeg var i den største og klogeste by i verden.

Han grinede, mens han løb videre og sagde: "Det er netop en af grundene til at berlinerne, det kalder man folk som bor i Berlin, har valgt at bygge bygningerne langs med boulevarden. Når der kommer gæster til byen, ønsker de, at gæsterne skal få nøjagtig den samme følelse, som du har."

Buddy-Bear fortsatte med at snakke: "På den måde kan berlinerne vise, at deres by er noget helt særligt."

Vi fortsatte op mod starten af Unter den Linden. Jeg strakte min ene arm op i luften og prøvede, om jeg kunne nå bladene fra lindetræerne med min hånd.

Buddy-Bear så, hvad jeg forsøgte at gøre og brummede højt: "MILTON, du må ikke røre træerne, det betyder uheld!"

Jeg trak hurtig min arm tilbage. Jeg blev faktisk lidt forskrækket over hans pludselige høje brummen.

Buddy-Bear stoppede op og vendte sit ansigt mod mig: "Undskyld Milton! Det var ikke min mening at gøre dig bange."

Jeg spurgte, hvorfor jeg ikke måtte røre bladene på træerne og Buddy-Bear svarede med en rolig stemme:

"I mange år har berlinerne fortalt den samme historie til hinanden. De siger, at det betyder uheld, hvis der sker noget med træerne. Det er som om, at træerne har en eller anden form for beskyttende magisk kraft. Så længe der ikke sker noget med dem, kan de beskytte byen og berlinerne mod farlige ting."

Jeg tænkte, at det lød spændende, at en by som Berlin havde magiske træer. Jeg ville ikke risikere at ødelægge denne magi.

Kapitel 3

Brandenburger Tor og Ritter Sport

Vi havde ikke løbet længe, da vi pludselig stoppede foran en port. Den var stor og mægtig og det så ud som om, den nærmest bestemte, hvem som skulle ind og hvem som skulle ud af byen. Porten holdt på en måde øje med os, samtidig med at den også passede på os. Det var en af de sejeste og smukkeste porte, jeg nogensinde havde set.

Buddy-Bear gik tættere på porten, så jeg kunne se alle detaljerne. Han fortalte, at det yderste lag af porten var lavet af sandsten. Dette var en sten, som man ofte brugte til at bygge med i gamle dage, fordi det var en stærk sten, der kunne holde til meget.

Byporten er 26 meter høj og over 65 meter bred. Jeg tænkte, at det jo var bredere end en fodboldbane.

"Milton, når du går igennem byporten, skal du gå over 11 meter. Det er så lang, den er." Det er virkelig en kæmpestor og tung port.

For at sikre, at byporten ikke skulle falde sammen, havde man bygget 12 søjler, som støtter det, du måske kan kalde portens tag. Hver søjle er 15 meter høj.

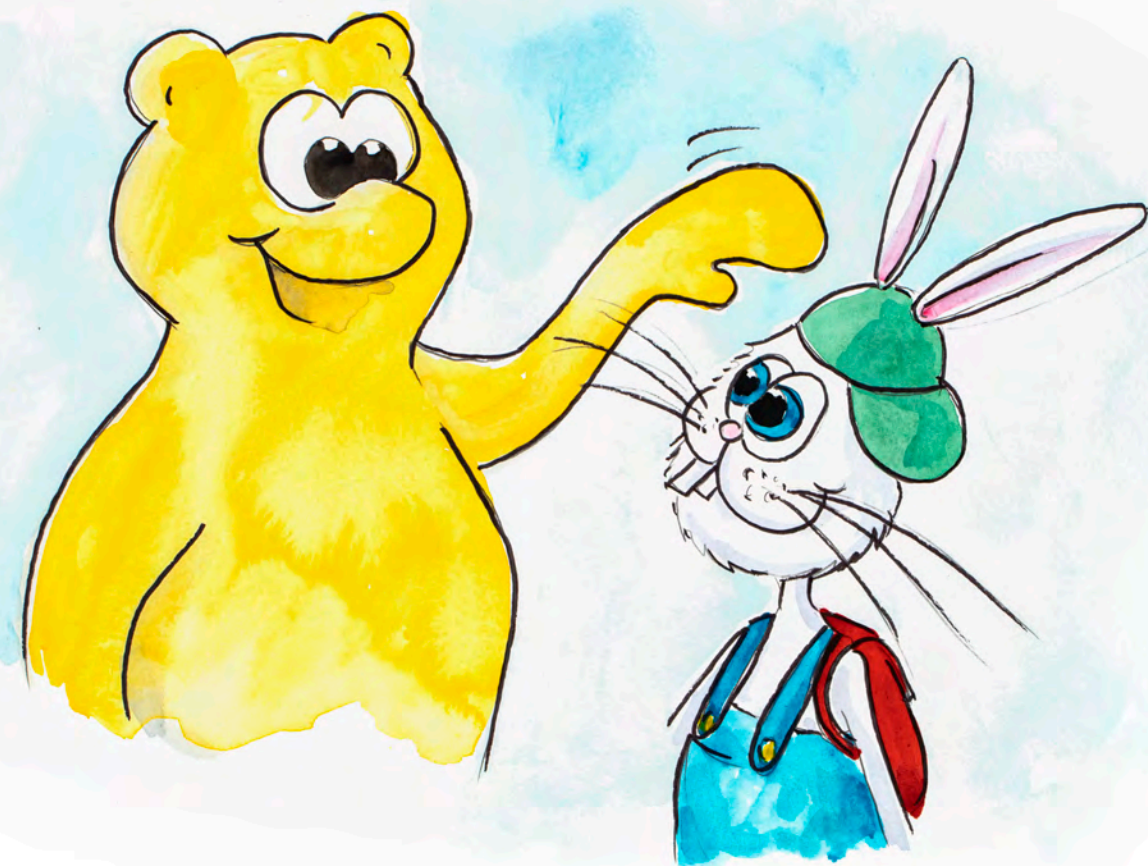
Jeg spurgte Buddy-Bear, hvor høj han egentlig var, når han stod på sine bagben. Han fortalte, at oprejst var han omkring 2 meter. Det ville altså sige, at hver søjle i byporten var lige så høj, som hvis Buddy-Bear stod oven på sig selv 7,5 gang – whauu!

Oven på porten var der en hestevogn med fire grønne heste. Buddy-Bear fortalte, at hestevognen er 6 meter høj. Måske den var stor!

Han fortalte også, at manden, som havde lavet tegningen til statuen, hed Johann Gottfried Schadow. Johann havde sagt, at de skulle lave hestene i deres naturlige størrelse. Måske var det derfor jeg syntes, at statuen var så stor.

"Og ved du hvad Milton? Ham der Johann havde vilde planer med statuen. Faktisk ville han have, at byen skulle lave den i vaskeægte guld, men det var der ikke råd til. I stedet for blev den lavet i kobber, som ikke kostede ligeså mange penge."

Jeg kiggede først op på statuen, så på Buddy-Bear og tilbage på statuen.

"Hmmm... Buddy-Bear, er du helt sikker på at den er lavet af kobber? Kobber er da ikke grønt, det er da ligesom sådan rødbrunt, er det ik'?"

Buddy-Bear grinede og sagde, at jeg var en skarp og klog kanin.

"Jo, Milton den er lavet af kobber og ja det er rødbrunt. Men kobber kan skifte farve, som her fra rødbrunt til grønt."

Jeg kiggede spørgende på Buddy-Bear og sagde: "Jamen betyder det, at kobber har en eller anden form for magisk forvandlings-kraft?"

Nu grinede Buddy-Bear endnu højere, men på en god måde.

"Milton, jeg kan godt forstå, hvorfor du tænker sådan, men der er ikke noget magisk over farveskiftet. Du skal tænke på, at den har stået her udenfor i rigtig mange år. Når kobber kommer i kontakt med luft og vand, så begynder det at irre, som man kalder det. Og det er derfor, at kobberstatuen har skiftet farve fra rødbrun til grøn."

Jeg syntes, det var virkelig spændende, det som Buddy-Bear fortalte, og at han var super sej, fordi han vidste så mange forskellige ting.

"Milton, prøv at læg en 50 øre-mønt udenfor i lang tid. Så vil du kunne se, at den i starten er rødbrun og efter noget tid, vil den blive mere og mere grøn."

Det er fordi, at luften og regnen får den til at skifte farve, er det ikke sejst?"

Jeg så op på Buddy-Bear og sagde, at det helt sikkert var noget jeg ville prøve, når jeg kom hjem. Jeg var sikker på, at Conrad ville synes det kunne være sjovt og Amanda ville nok sige, at det var lidt noget trylleri.

Buddy-Bear lagde sin ene pote på min skulder, mens han sagde: "Milton, det som du før kaldte for en hestevogn, hedder faktisk en Quadriga."

Jeg trak vejret dybt ind, inden jeg forsøgte med spørgende stemme at gentage det sidste ord. "Buddy-Bear, hvad er øhh....en kvaa-dri-ga for noget?"

Han smilede sødt til mig og sagde: "Det er nøjagtig sådan, du udtaler det. En 'kvaa-dri-ga' er en vogn, man i rigtig gamle dage brugte, når man skulle vise, at man var meget berømt eller hvis man havde vundet en kamp over nogen andre."

Buddy-Bear trak vejret dybt, inden han fortsatte sin historie. Han var så ivrig for at fortælle alt, hvad han vidste, at han nogle gange helt glemte at trække vejret.

Har du også prøvet at være så ivrig, at du helt glemmer at trække vejret og nærmest bliver helt forpustet af at tale?

"Milton, for lidt over 200 år siden blev statuen stjålet af en kejser, som hed Napoleon Bonaparte. Han kom fra et land, som hedder Frankrig.

Efter 7 år lykkedes det heldigvis at få 'kvaa-dri-gaen' tilbage til Berlin. Alle berlinerne var glade og de havde holdt en stor byfest for at fejre, at vognen var kommet hjem igen."

Solen dansede hen over den blå himmel og da jeg kiggede op på 'kvaa-dri-gaen' med de fire heste, kunne jeg skimte en statue med vinger oppe i vognen.

"Buddy-Bear? Hvem er den smukke statue, som står oppe i kvaa-dri-gaen?"

Buddy-Bear kneb øjnene sammen og kiggede op på den nærmest guddommelige statue, mens han svarede:
"Kvinden, som står i vognen, hedder Victoria. Hun har vinger, fordi hun er sejrgudinden. På engelsk hedder sejr victory og derfra stammer navnet Victoria."

Vi stod et øjeblik og beundrede hele byporten, 'kvaa-dri-gaen' og sejrgudinden Victoria.

Jeg prøvede at suge alle detaljerne til mig, så min historie om stedet kunne blive endnu mere spændende. Conrad havde nemlig sagt til mig, at jo flere detaljer jeg vidste om en ting, jo mere spændende ville min historie blive, når jeg fortalte den. Jeg ved ikke, om det kun gjaldt for Conrad, fordi han godt kunne lide detaljer.

Nogle gange kan jeg også godt lide, når mine venner fortæller en historie, hvor der ikke er en milliard-trilliard-billibard detaljer. Har du det også sådan?

Pludselig opdagede jeg, at solen allerede havde danset over halvdelen af sin daglige dans henover himlen. Det betød, at jeg ikke havde så lang tid tilbage i Berlin, men der var stadig en masse, som jeg gerne ville se.

Buddy-Bear syntes også, at det var på tide at løbe videre. Han foreslog, at vi løb hen til byens Fernsehturm, som betyder fjernsynstårn.

Det havde en restaurant 200 meter oppe i luften; det var mere end 100 Buddy-Bears oven på hinanden. Buddy-Bear kiggede smilende på mig og sagde:

"Det vil også være det perfekte sted at afslutte din dag i Berlin. Når vi er så højt oppe, kan vi se hele byen. Og så vil jeg også gerne fortælle dig min egen historie, inden du igen skal hjem til din fortryllede skov. Men inden vi gør det, er der lige et helt specielt sted, som jeg gerne vil vise dig. Jeg tror, du vil elske det."

Jeg syntes, det lød som en super god plan.

Måden Buddy-Bear planlagde ting på mindede mig rigtig meget om Conrad. Han skulle også altid fortælle at først gør vi dit og så gør vi dat.

Jeg sikrede mig, at jeg havde godt fat i Buddy-Bears nakkepels. Han drejede sit hoved, så han lige kunne skimte mig ud af sin øjenkrog og sagde: "Milton, hold godt fast, næste stop er Ritter Sport Museet. Vi kalder det Ritter Sport Bunte Schokowelt."

Vi havde ikke løbet længe, før vi stoppede udenfor en forretning, hvor der med store blå bogstaver stod Bunte Schokowelt.

Jeg hoppede ned fra Buddy-Bears ryg. Der var ingen tvivl om, hvad det her sted var.

Duften af den lækreste chokolade væltede direkte op i mine kaninnæsebor. Det var helt fantastisk. Det var, som en kæmpe bølge af usynlig chokolade skyllede ned over mig.

Jeg glemte helt at vente på BuddyBear og løb ind i forretningen.

Da jeg kom ind, kunne jeg se, at der var rigtig mange børn og voksne, som heller ikke havde kunne stå for den fantastiske duft ude på gaden og de måtte også bare ind og se, hvad det var for et fantastisk sted.

Men hov - hvad var det som stod henne i hjørnet?

Buddy-Bear var lige bag ved mig og jeg kunne høre, at han grinte et af sine varme grin.

"Milton, hils på en af mine Buddy-Bear brødre. Vi kalder ham Ritter Sport."

Jeg vinkede over til ham og han nikkede venligt tilbage. Jeg havde slet ikke tid til at gå hen og tale med ham.

Jeg ved godt, at det sikkert ikke var særlig pænt gjort, men den der chokolade trak tusinde gange mere i mig, end mit magiske verdenskort nogensinde havde gjort.

Buddy-Bear smilte og sagde:

"Det er sjovt at se, at du opfører dig nøjagtig, ligesom jeg gjorde, første gang jeg var herinde. Tja, du opfører dig ligesom alle andre, første gang de kommer her i chokolade-himlen."

Jeg kiggede på ham og spurgte:

"Hvordan er det, at vi opfører os?"

Buddy-Bear kom helt tæt på mig og sagde:

"Jeg tænker, at lige nu har du nogle kæmpe store sæbebobler i maven. Den himmelske chokoladeduft giver dig lyst til at spise chokolade i lange baner og du kan næsten ikke vente til, at jeg er færdig med at snakke, så vi kan komme videre ind i forretningen.

Er jeg nogensunde på rette vej?"

Jeg smilte og svarede, at det ikke bare var nogensunde på rette vej, det var nøjagtig den rigtige vej.

Buddy-Bear fortalte, at jeg kunne godt nå at lave min helt egen chokoladebar, hvis jeg altså havde lyst og pegede over på en disk, hvor der var en milliard-trilliard-billiard forskellige slags fyld, som jeg kunne putte i min chokoladebar.

"Hvis jeg har lyst? Jeg kan da slet ikke lade være. Det her sted er jo fuldstændig mega fantastisk, det er et chokoladeparadis", svarede jeg, mens jeg stirrede på disken med de mange forskellige slags fyld.

Det eneste jeg kunne tænke på var, hvor mange chokoladebarer jeg skulle lave og hvad jeg skulle putte i dem. Skulle jeg vælge vingummi-bamser, nødder, skumfiduser eller alverdens frugt dimser?

Hvad ville du vælge i din helt egen chokoladebar?

Min chokoladebesatte hjerne blev afbrudt, da en sød chokolademager, det kalder man dem som laver chokoladebarerne, spurgte mig, hvordan hun kunne hjælpe mig med at lave mine verdensbedste chokoladebarer.

Da jeg var færdig, skulle vi vente lidt på at mine super-duper-mega-fantastiske chokoladebarer blev kolde.

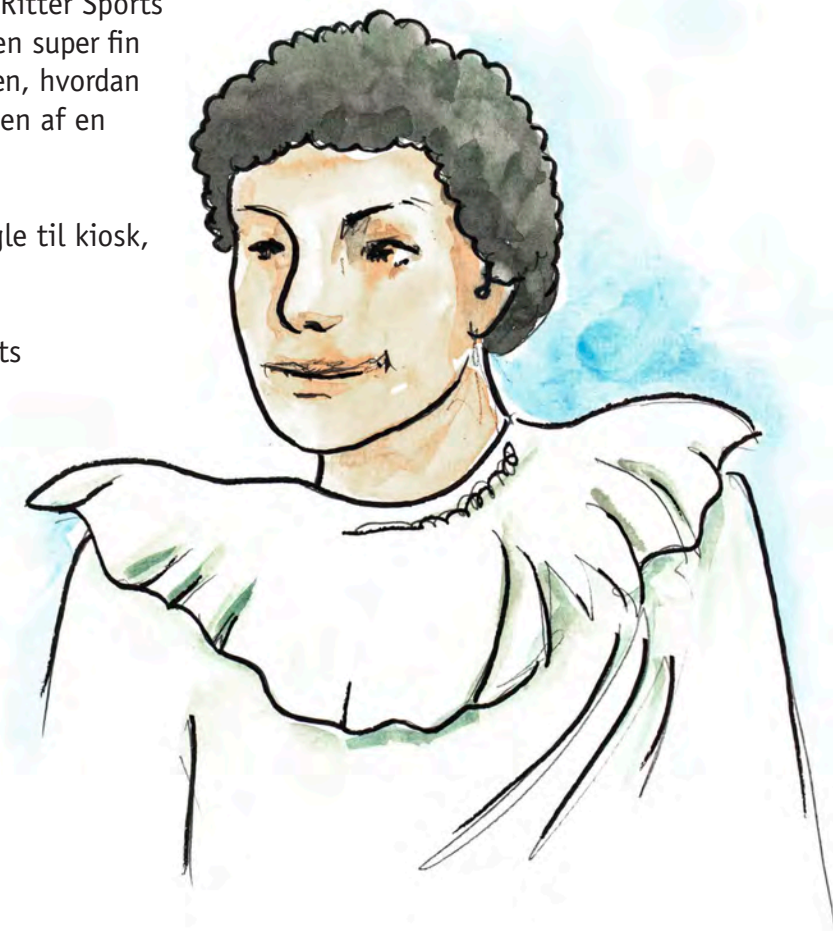
Vi brugte ventetiden til at besøge Ritter Sports udstilling på deres 1. sal. Det var en super fin udstilling om kakaobønner fra junglen, hvordan de blev til chokolade og produktionen af en Ritter Sport.

Jeg så kakaobønnens rejse fra jungle til kiosk, hvor den blev solgt.

Buddy-Bear fortalte, at Ritter Sports mor, Clara Ritter, for over 85 år siden havde foreslået sin familie, at de skulle lave en firkantet chokoladebar, som passede ned i alles jakkelommer, uden at den knækkede.

Det var sådan, at Ritter Sport fik sin form, som den stadig har i dag.

Jeg var fuldstændig høj af energi og syntes, at dette havde været en af de sejeste oplevelser, jeg havde haft i Berlin.

Jeg havde allerede set mange smukke steder, men det her var bare mega sejt. Jeg havde lavet mine helt egne, verdensbedste chokoladebarer.

Buddy-Bear sprang den lille 'chokoladeboble', som jeg var i ved at prikke mig på skulderen og sige:

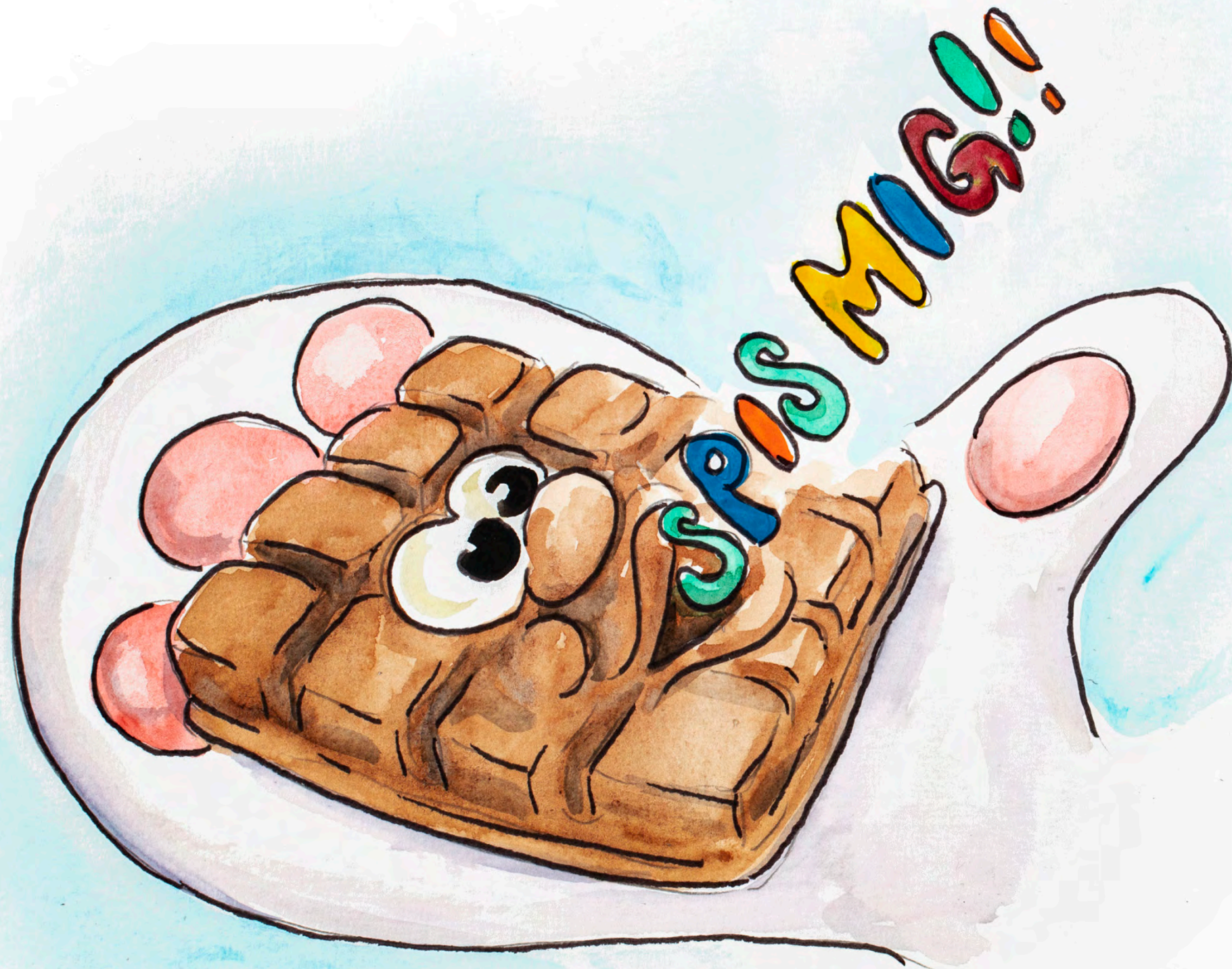
"Kom Milton, vi går ned og henter dine chokoladebarer nu og så skal vi videre til fjernsynstårnet."

Jeg var mere end klar til at hente mine mesterværker.

Da vi kom ud af butikken, gav jeg Buddy-Bear et kæmpe kram og sagde:

"Buddy-Bear, tusinde tak for den her oplevelse. Min kaninmave rumler så højt lige nu, at du måske også kan høre den. Den siger: giv mig chokolade nuuuuu!"

Vi grinte, mens jeg hoppede op på ryggen af Buddy-Bear, klar til at løbe hen til fjernsynstårnet.

Kapitel 4 Fjernsynstårnet og Buddy-Bear

Da vi havde løbet et stykke tid, kom vi til en stor plads. Buddy-Bear fortalte, at pladsen hedder Alexanderplatz.

I gamle dage brugte landmændene pladsen, når de skulle sælge deres køer, korn og grønsager til berlinerne.

Buddy-Bear kiggede på mig og sagde: "I dag er pladsen Berlins samlingspunkt for alle dens forskellige toge. Man kan sige, at det er her, alle togene kommer ind og hilser pænt på hinanden, inden de igen kører ud til forskellige byer i Tyskland."

Han pegede over på pladsen og sagde: "Milton, kan du se derovre? Der står et kæmpe højt fjernsynstårn."

Jeg kunne ikke undgå at se tårnet. Jeg grinte, mens jeg sagde: "Når jeg lægger mit hoved helt tilbage, er jeg næsten lige ved at vælte bagover, så højt er tårnet. Det ser ud som om, der sidder en kæmpebold øverst oppe i tårnet."

Buddy-Bear grinte og fortalte: "Helt deroppe ligger restauranten. Det er der, vi skal hen. Og ved du hvad Milton? Tårnet er 368 meter højt – det vil sige, at jeg skal stå oven på mig selv 184 gange. Bolden, altså restauranten, er lidt over 200 meter oppe i luften."

Jeg mærkede et sug i maven og tænkte, at udsigten måtte være helt fantastisk. Måske kunne jeg hilse på en af skyerne, når de drev forbi.

Det ville da været totalt sejt, ik'?

Da vi kom op i restauranten, kunne jeg godt forstå, hvorfor jeg syntes, at det havde lignet en bold. Rummet var rundt med vinduer over det hele. Udsigten var fantastisk og jeg kunne se det meste af Berlin.

Skyerne legede fangeleg med hinanden og når de fløj forbi vinduerne, så det ud som om, de blinkede til os.

Buddy-Bear tog mig i hånden og sammen begyndte vi at gå fra vindue til vindue.

Han spurgte mig:
"Milton, er der en bestemt farve, der fylder mere end andre, når du kiggede ud over byen?"

Jeg tænkte først, at det var et lidt sjovt spørgsmål, men så stoppede jeg op og kiggede undersøgende ud af et af vinduerne. Efter lidt tid vendte jeg mig mod Buddy-Bear og sagde:

"Jeg synes, at Berlin nærmest ser grøn ud heroppe fra."

Buddy-Bear sendte mig en af sine varme, venlige smil og fortalte:

"Berlin er faktisk også kendt for alle sine grønne parker. Der er over 400.000 træer og 840 parker her i byen. Der er altid mange børnefamilier, som hygger sig ekstra meget sammen i disse parker."

Jeg kunne høre, at Buddy-Bear blev mere og mere ivrig.

"Og Milton..., i nogle af parkerne er der både soppebassin med springvand om sommeren og de sjoveste kælkebakker om vinteren. I andre parker er der nogle af de højeste gyngestativer, jeg nogensinde har set."

Jeg ville gerne have prøvet en tur i sådan en gynge. Tænk dig en gang at få den højeste gyngetur, som ville give de vildeste sæbebobler i maven.

Jeg kunne se, at Buddy-Bear blev ekstra glad og endnu mere ivrig af at fortælle om alle de muligheder, der var.

"Milton, næste gang du kommer og besøger mig, så skal jeg vise dig disse parker med alle de mange forskellige fodboldbaner, trampoliner, karruseller, svævebaner, sandkasser og verdens bedste klatrestativ med rutchebane."

Jeg blev helt forpustet over alle de ting, som Buddy-Bear ville vise mig næste gang. Det lød helt sikkert som en super sej oplevelse.

Vi satte os ned ved et bord og nød udsigten. Jeg kunne se, at solen var ved at skifte farve til 'nu-skal-du-snart-tilbage-til-Amanda-og-Conrad-rød-orange'.

Jeg takkede Buddy-Bear for, at han havde vist mig sin utrolige flotte by og spurgte ham, om han ikke nok ville fortælle mig sin egen historie, inden jeg skulle tilbage til min fortryllede skov.

Han smilte sødt og trak vejret dybt, mens han lænede sig tilbage i sin stol.

"Jo ser du Milton, bjørnen har de sidste 150 år været symbolet for Berlin, symbolet for frihed. Der er faktisk ikke rigtig nogen berlinere, som kender den rigtige historie om, hvorfor det lige blev bjørnen, der blev byens symbol og maskot."

Jeg lyttede spændt til Buddy-Bears historie og prøvede at huske alle detaljerne. Jeg vidste, at specielt Conrad ville være meget interesseret i at høre mig fortælle netop denne historie.

Buddy-Bear fortsatte med en nærmest magisk rolig stemme.

"I gamle dage var byens bjørnemaskot sort, men så skete der noget for 17 år siden. I år 2001 tegnede vores mor og far, Eva og Klaus, de første to farverige bjørne. I løbet af kort tid var der tegnet og lavet over 100 forskellige bjørne. Jeg blev sammen med mine søskende sat forskellige steder i Berlin."

Buddy-Bear fortsatte med en nu super ivrig stemme:

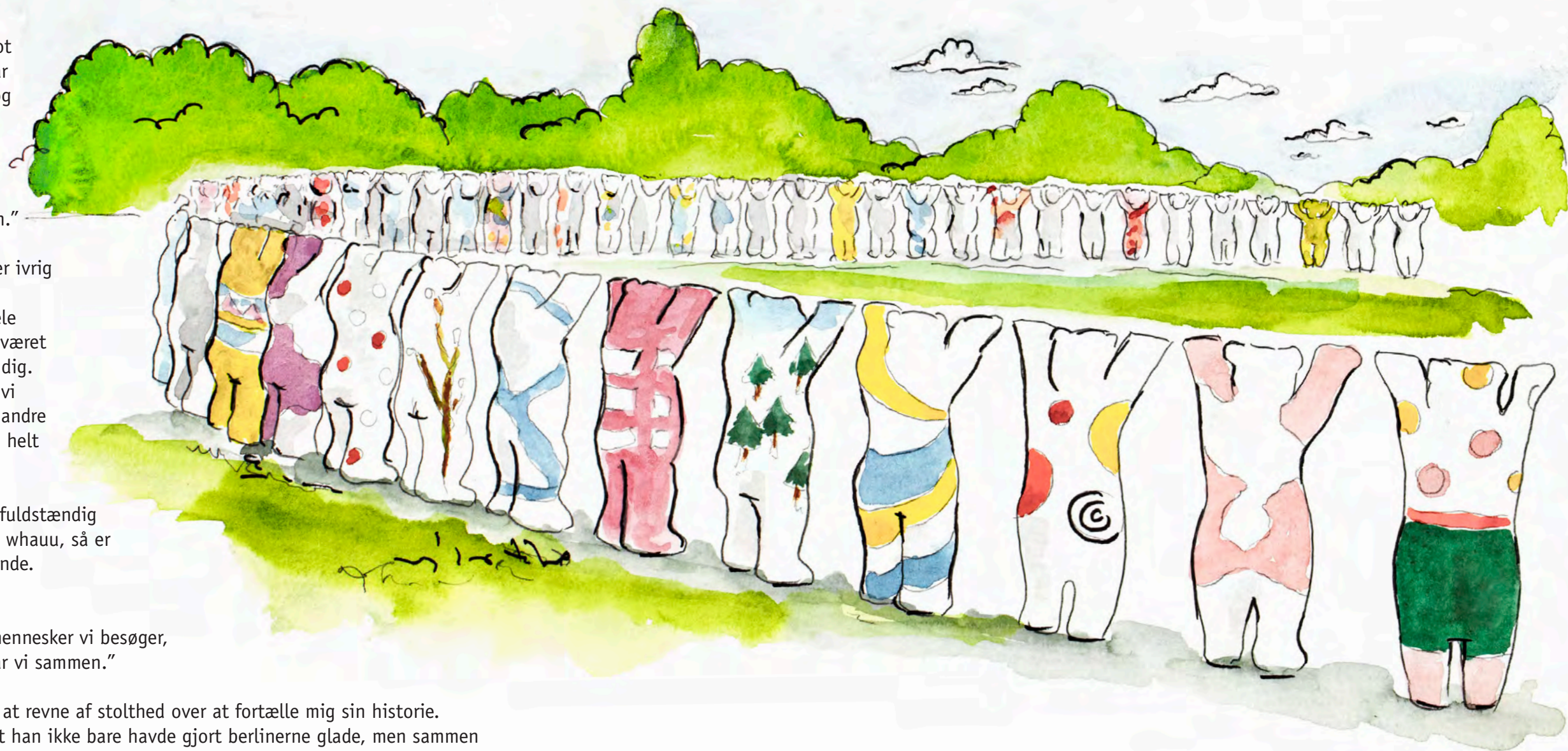
"Og ved du hvad, Milton? I dag er hele bjørneflokkens verdensberømt. Vi har været på eventyr i alverdens byer. Ligesom dig. Når vi er ankommet til en ny by, har vi nogle gange stillet os op i en cirkel, andre gange på en række eller måske på en helt tredje måde."

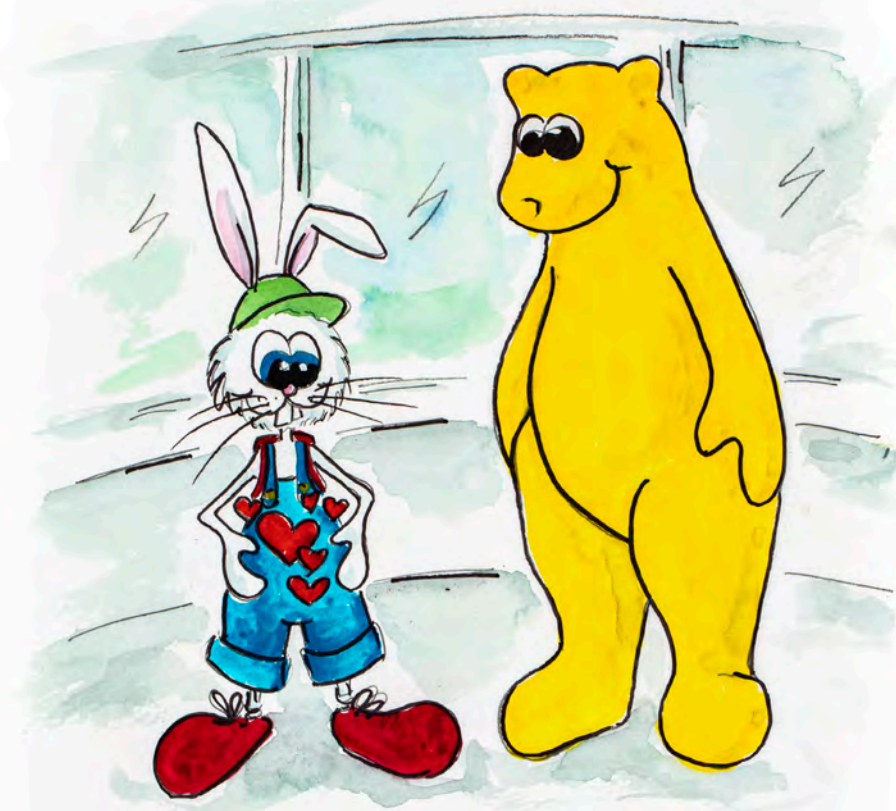
Jeg kiggede på Buddy-Bear, som var fuldstændig fanget i sin egen historie og tænkte, whauu, så er han jo også en slags opdagelsesrejsende.

Buddy-Bear fortalte stolt videre:

"Det vigtigste for os er, at vise alle mennesker vi besøger, at selvom vi ser forskellige ud, så står vi sammen."

Jeg kunne se, at Buddy-Bear var ved at revne af stolthed over at fortælle mig sin historie. Jeg syntes, det lød helt fantastisk, at han ikke bare havde gjort berlinerne glade, men sammen med sine søskende også havde gjort hele verden mere glad.

Jeg fik en dejlig varm følelse nede i min lille kaninmave over, at jeg havde fået en ægte venskabsbjørn som ven.

Buddy-Bear stoppede med at fortælle og kiggede ud på solen, som var ved at tage dagens allersidste dansetrin.

Han vendte sig mod mig og spurgte, om det

var ved at være tid til, at jeg skulle tilbage til mine venner Amanda og Conrad i den fortryllede skov.

Jeg kiggede på ham og så ud ad vinduet. Jeg havde helt glemt tiden, fordi Buddy-Bears historie havde været så sej, smuk og spændende. Jeg tog hurtigt mit lommespejl ud af min rygsæk og gjorde mig klar.

Kapitel 5 Hjemturen

Farven på himlen blev mere og mere rød-orange og jeg vidste, at det var tid til at sige farvel til Buddy-Bear og til Berlin og til at vende tilbage til Amanda og Conrad med en masse spændende nye historier at fortælle.

Jeg gav Buddy-Bear et kæmpe tak-kram og sagde:

"Buddy-Bear, jeg er utrolig glad for, at du har brugt tid på at vise mig din flotte by. Jeg er mega stolt over at kunne kalde dig min 'venskabsven fra Berlin'."

Han krammede mig tilbage og sagde, at det betød meget for ham, at jeg kaldte ham min ven. Han håbede, at Amanda og Conrad ville blive glade for de historier, jeg nu skulle hjem og fortælle dem.

Jeg satte mig til rette i stolen og sikrede mig, at lommespejlet vendte mod vest, så jeg kunne fange solens rødorange stråler.

I samme øjeblik ramte solens aftenstråle spejlet. Der blev kastet en kraftig lysstråle tilbage på mig og... vuptiii!

Jeg genkendte følelsen med det samme. Følelsen af en tur i rutschebanen. Følelsen af den mest fantastiske kildren i maven.

Farverne omkring mig lignede igen det magiske vand i min smeltede regnbueå hjemme ved min hule.

Tre blink senere var jeg tilbage i min helt egen verdens bedste hule sammen med verdens bedste fantastiske venner Amanda og Conrad.

Amandas vinger summede og Conrads snudetip vibrerede. De var begge klar til at høre om mit eventyr i Berlin. Conrad var specielt interesseret i at høre om min nye venskabs-ven Buddy-Bear. Amanda ville bare høre det hele.

Samlet rundt om bordet i min hule, gik jeg i gang med at fortælle om mine oplevelser fra byen Berlin i Tyskland.

Milton i Berlin

Copyright© 2018 Milton ATW ApS

All rights reserved

Tekst: M. D. Stromfeldt

Illustrationer: Lykke B. Jørgin

Grafisk Design: ADATO

Tryk: Toptryk Grafisk

1. udgave, 1. oplag

Printet in Denmark, 2019

ISBN: 978-3-96541-002-2

www.milton-around-the-world.com

Andre bøger i serien:

Mit navn er Milton! ISBN: 978-3-96541-000-8

Milton i Hamborg. ISBN: 978-3-96541-004-6

Milton i København. ISBN: 978-3-96541-006-0

Gengivelse af denne bog eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe et kort uddrag i omtale eller anmeldelser.

Kaninen Milton er tilbage i sin fortryllede skov med sine to verdens bedste venner Amanda og Conrad. Milton, som er modig og nysgerrig, vil gerne udforske verden og lære nye steder at kende.

Et af hans højeste ønsker er at blive den sejeste opdagelsesrejsende. Ved hjælp af to magiske gaver, som han har fået af sin bedstefar, kan hans ønske måske gå i opfyldelse.

Lad Milton blive din rejseven og tag med ham, når han springer ind i sit magiske verdenskort og tager til Berlin.

Sammen kan I to blive verdens bedste opdagelsesrejsende.
Er du klar?

ISBN 978-3-96541-002-2

9 783965 410022 >